

Program dagblad 22/2-94

Frontkjemperne sviktet ikke!

Jens G. Johansen siterer i sitt innlegg 16.2.94 både den vanlige ed på tysk som de fleste medlemmer av Waffen-SS svor, og den ed frontkjemperne forhandlet seg frem til. Den tyske eden lyder oversatt: «Jeg sverger deg, Adolf Hitler, som fører og Rikskansler troskap og tapperhet. Jeg lover deg og dem du setter over meg lydighet til døden, så sant hjelpe meg Gud».

Frontkjempernes ed var begrenset til at «Jeg sverger ved Gud denne hellige ed, at jeg i kampen mot bolsjevismen vil vise den tyske forsvarsmakts øverste krigsherre Adolf Hitler ubetinget troskap, og som tapper soldat til enhver tid være beredt til å sette mitt liv inn for denne ed».

Adolf Hitler var altså ikke frontkjempernes «fører». Og frontkjemperne forpliktet seg ikke til å kjempe mot andre enn russerne, som hadde angrepet Finland.

Norge hadde tapt krigen i 1940, og hadde ved kapitulasjonsavtalen 10.6.40 fraskrevet

seg muligheten for å kjempe videre mot Tyskland. Skulle nordmenn kjempe videre, måtte det være som frivillige under andre staters kommando og i deres uniform. Da måtte man sverge denne andre krigsmakt lydighet. Tilsvarende ed måtte også nordmenn i de alliertes tjeneste avgi. Likevel var vel ingen nordmenn som meldte seg som frivillige til krigstjeneste i tvil om at det var Norges frihet de kjempet for!

Om det var noen nordmenn som ikke ville at Norge og nordmenn skulle legge seg flate for noen fremmed makt, var det NS-folk. Hadde Regjering og Storting vært like forsvarsvennlige som major Quisling og NS-medlemmene, ville ingen våget å angripe Norge.

Høyesterettsjustitiarius Paal Berg viste mer forståelse for Quislings handlemåte i april 1940 enn mange NS-medlemmer gjorde. Berg takket Quisling i radio for at han hadde bidratt med sitt for å unngå blodutgydelse og for at regjeringen Quisling igjen viste ansvarsfølelse og fedrelandssinn ved fri-

villig å trekke seg tilbake 15.4.40. Samtidig deltok mange av de forsvarsvennlige NS-medlemmer og senere frontkjemperne i kampene. Noen falt. Det de andre erfarte fikk dem til å gi Quisling rett i at Norge ikke hadde noe reelt forsvar.

At NS skulle være noen støtte for okkupantene, har NS-folk aldri forstått. NS var til stadig sjenanse for okkupasjonsmakten ved stadig å pukke på nordmenns rettigheter og myndighet, og ble en solid buffer mellom den tyske administrasjonen og det norske folk.

NS oppnådde ved forhandlingene med tyskerne bl.a. tilstrekkelige matforsyninger til Norge. I krigen 1807-1814 var det hungersnød, til tross for langt lavere befolkning og høyere selvforsyning den gang. Kommuneøkonomien har knapt vært bedre enn i 1945. Arbeidsløsheten var over for lang tid. Det er på høyt tid at frontkjemperne og NS-folk får takk og anerkjennelse for innsatsen.

I.C. Stridsklov